

# Full diocesà

13 d'agost del 2017



*Mare de Déu Assumpta dels Prats de Rei*

## 15 d'agost

Que bé, que bé us escau,  
humil Verge Maria,  
amb blanc fent joc, el blau  
amb què l'Art us vestia!

Celeste Flor, per vós  
les flors treuen florida.  
Jo us veig de llurs blavors  
ornada i revestida.

De l'etern Port, el Far;  
blavors de l'aigua blava,  
al blau mantell, el mar  
també us encomanava.

I un jorn, pujada al cel,  
amb gran triomf, Maria,  
el firmament un vel  
de blau també us teixia.

La nostra il·lusió  
fos sempre un ver transsumpte  
d'un blau d'Assumpció,  
Maria, Verge Assumpta!

**Camil Geis, prev.**

# «Jesús li donà la mà i li digué: "Quina poca fe! Per què dubtaves?"»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle A

## Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

(19, 9a.11-13a)

## Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

(Salm 84)

## Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

(9, 1-5)

## Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren

de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

(4, 22-33)

«I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: "Realment sou el Fill de Déu"»



## Vents externs i vents interns

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge assenyala els dos vessants de la salvació que opera Jesús en els seus deixebles. Primer, quan llur barca s'allunya de terra, es troben avalotats per vents contraris que els impedeixen d'avançar. Jesús els salva calmant el vent. Superat aquest obstacle, hom esperaria un camí més segur i menys agitat. Tanmateix, la insistència de Pere demanant una comprovació de la presència real de Jesús des-tapa un altre obstacle interior gens menyspreable: el vent intern del dubte i la manca de fe que enfonsen Pere i li impedeixen d'avançar. Així els deixebles descobreixen que els obstacles no els vénen només de fora. La salvació que necessiten no es dona només calmant els vents contraris, sinó també enfortint la seva fe.

Des dels inicis, els cristians han vist en aquesta barca la imatge de l'Església que pelegrina en aquest món, enmig de vents contraris que afecten la seva marxa. Tanmateix, com a església, no podem limitar-nos amb la constatació d'obstacles externs. Ens cal descobrir i afrontar aquests factors interns que ens enfonsen i ens impedeixen d'avançar. L'experiència de Pere és molt reveladora: s'enfonsa més per la seva pròpia inconsistència que no pas per les condicions ambientals. Per això Jesús li retreu la seva poca fe. Així passa sovint a la barca de Pere que és l'Església. Les nostres inconsistències i incoherències, confrontacions i contradiccions, per les quals es materialitza la nostra poca fe, ens perjudiquen molt més que qualsevol causa externa. El gran repte que hem d'afrontar com a cristians, no són tant aquells obstacles que el món ambient ens imposa. El gran repte arrela en el nostre poc compromís amb Jesús i el seu evangeli.



### La imatge



Encara avui l'aigua –el mar– significa perills de tota mena. Per això Jesús caminant per damunt del llac de Galilea, amb vent contrari, és una imatge eloqüent de la salvació que porta.

Pere, l'apòstol, li demana de fer-ho ell també, però s'enfonsa. Quina poca fe, per què has dubtat? Jesús va per damunt de l'aigua amb el peus eixuts; en canvi, a Pere l'aigua li arriba fins a genoll.

Jesús sobre les aigües. Manuscrit il·luminat

## Lit. hores: Setmana III

### 14 dilluns

–Sant Maximilià Maria Kolbe  
–Sant Eusebi, laic (s.IV)  
Deuteronomi 10,12-22 / Salm 147 /  
Mateu 17,22-27

### 15 dimarts

–Assumpció de la Benaurada Verge Maria  
–Sant Tarcisi, màrtir (†217)  
Apocalipsi 11,19a;12,1.3-6a.10ab  
/ Salm 44 / 1 Corintis 15,20-27a /  
Lluc 1,39-56

### 16 dimecres

–Sant Esteve d'Hongria, rei (975-1038)  
–Sant Roc, laic (1295-1327)  
Deuteronomi 34,1-12 / Salm 65 /  
Mateu 18,15-20

### 17 dijous

–Sant Jacint, prevere (†1257)  
Josué 3,7-10a.11.13-17 / Salm  
113A / Mateu 18,21-19,1

### 18 divendres

–Santa Elena, emperadriu (†329)  
–Santa Laura, verge  
Josué 24,1-13 / Salm 135 /  
Mateu 19,3-12

### 19 dissabte

–Sant Magí, asceta i màrtir (s.III-IV)  
–Sant Joan Eudes, (1601-1680)  
Josué 24,14-29 / Salm 15 /  
Mateu 19,13-15

### 20 diumenge XX de durant l'any / Cicle A

–Sant Bernat de Claravall, abat i  
doctor de l'Església (1090-1153)  
Isaïes 56,1.6-7 / Salm 66 / Romans  
11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28



## Però la dona va rebre les dues ales de la gran àguila (Ap 12,14)

Romà Casanova, bisbe de Vic



L'Apocalipsi fou escrit per mantenir l'esperança dels seguidors de Jesús en el temps de persecució. Quan sembla que els dominadors del món tinguin tot el poder per a portar els membres de l'Església davant els tribunals i condemnar-los a la mort, aquests confessen que l'únic Senyor, la reialesa del qual no mor mai, és Jesucrist.

La solemnitat de l'Assumpció de Maria ens porta a escoltar, en la seva litúrgia, l'Apocalipsi. És en el capítol dotze on es presenta aquella dona *que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles, i que esperava un fill* (1-2). Maria és aquesta dona que, al mateix temps, prefigura tota l'Església. Maria és la Mare del Senyor i mare de tots els creients; però també podem dir que l'Església és mare, perquè engendra i alimenta en la fe tots els seus fills.

Aquest capítol continua explicant un fet: aquell gran Drac, en veure que no ha pogut engolir el fill de la dona, ja que *va ser endut cap a Déu i cap al seu tron* (5), *va perseguir la dona que havia infantat el noi* (13). Aquell gran Drac, quan ja no pot fer guerra amb el Messies glorificat, intenta d'atacar-lo indirectament en la seva Església i en els seus membres. I així fou en els inicis i al llarg de tota la història de l'Església; també en el nostre present, quan els cristians en molts llocs del món són perseguits per confessar Crist i defensar la llibertat dels fills de Déu. Deia recentment el sant pare Francesc: «Si ho mirem bé, la causa de cada persecució és l'odi: l'odi del príncep d'aquest món envers els qui han estat salvats i redimits per Jesús amb la seva mort i amb la seva resurrecció.»

Ara bé, el relat continua amb una expressió d'esperança: *Però la dona va rebre les dues ales de la gran àguila* (14).



Virgen del Panecillo (Quito)

Maria, Immaculada i Assumpta, amb la força de la gràcia alliberadora que brota de la mort i resurrecció de Crist, és vencedora del pecat i de la mort. També tots els qui creuen i estimen Jesús experimenten en la seva vida el que deia el profeta Isaïes: *Però els qui confien en el Senyor recobren les forces, alcen el vol com les àligues, caminen sense cansar-se, corren sense defallir* (40,31). Així ho manifesten els nostres germans màrtirs. Ensenya Francesc: «El màrtir pot ser pensat com un heroi, però el que és fonamental en el màrtir és que ha estat "salvat": és la gràcia de Déu, no la valentia, el que ens fa màrtirs.»

